

„Hør! Hør!“ raabtes der med fuldtonende og enstemmigt Bifald fra Forsamlingen, hvorimod Forstander Sejling blev kendelig bleg og famlede nervøst ved Klokken.

„De Samfundsanliggender,“ — vedblev Vilh. Pram med stigende Varme — „som Taleren har berørt, egner sig ikke til Drøftelse her ... og det er ikke vor Sag at føre dem frem. Tvertimod! Vi har i Fortiden anvendt al for megen Kraft og Evne og tilsidesat alvorligere Opgaver for at bidrage til Løsningen af Spørgsmaal ... som maaske til syvende og sidst sletikke lader sig løse. Vi kan visselig alle føle dyb og oprigtig Medlidenhed med Samfundets Stedbørn, og vi kan hver for sig gøre, hvad der staar i vor Magt, for at lindre Nød og afhjælpe Savn og bøde paa Samfundets Brøst. Men der klæber nu engang Mangler ved ethvert Menneskeværk, og det er ikke alene frugtesløst, men næsten formasteligt at tro at kunne fuldkommengøre det. Ideen om et Lyksalighedsland her paa Jorden er en Kimære, en Frugt af skønne, men letfærdige Drømmerier ...“

„Drømmerier?“ gentog Væveren med et lumsk Smil.

„Ja — en Forestilling uden Gehalt, uden Mulighed for — —“

„U... U... Utopi?“ prøvede Væveren.

„Ja, et uløseligt Problem, ... et Fantasteri, som det er ørkesløst for Alvor at beskæftige sig med.“

„Det er dog egentlig besynderligt,“ sagde Væveren. „For just de samme Ord læste jeg forgangen Dag i en af de rigtig gamle, ærkereaktionære Højreaviser, som jeg ellers ikke troede, at Hr. Pastoren havde Meninger tilfælles med.“

„Her tales ikke om Politik!“ raabte Vilh. Pram afvisende.

„Aa nej. Men jeg kan nu ikke faa i mit Hoved, hvordan netop det kan kaldes for Fantasteri ... hvorfor justement det skal være Daarskab at ville hjælpe Smaafolk til Ligestillethed med andre Mennesker og skabe Ret og Billighed i Samfundet, mens det skal være det bare Smørrebrød for os at tumle med de store Verdensproblemer og vende Vragen ud baade af Himmel og Helvede. Jeg er — Gud ske Tak og Lov! — hverken Fritænker eller andet af den Slags, men er glad for min Barnetro. Men alligevel kan jeg ikke forstaa andet, end at om vi Mennesker